

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/176/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516200117
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jana Janics Bajánková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1516200117.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Jany Janics Bajánkovej a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a JUDr. Michaely Krajčovej v právnej veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania, IČO: 47 245 531, Panenská 29, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou AENEA Legal, s.r.o., IČO: 35 951 125, Jozefská 3, Bratislava, proti žalovaným: X/ Y. Q., Q.. XX. X. XXXX, X/ Z. Q., Q.. XX.X.XXXX, K. U. T. X, U., o zaplatenie 1.388,54 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 21. septembra 2020 č. k. 10C 3/2016-150, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III. výrok) potvrdzuje.

II. Žalovanej 1/ a žalovanému 2/ sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania v nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 18,57 eur s 4 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 12.11.2015 do zaplatenia, s 8,05 % úrokom z omeškania z tejto sumy eur od 4.11.2015 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšku žalobu zamietol (II. výrok) Zároveň žalobcovi súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v predmetnom spore žalobca ako právny nástupca Študentského pôžičkového fondu, IČO: 31 784 623 v zmysle § 23 ods. 2 zákona č. 396/2012 Z.z. o Fonde na podporu vzdelávania s účinnosťou od 1. 1. 2013 a veriteľ uplatnil voči žalovanej 1/ ako dlžníkovi a žalovanému 2/ ako ručiteľovi pohľadávku, ktorá vznikla na základe zmluvy o pôžičke zo Študentského pôžičkového fondu podľa ustanovení zákona č. 200/1997 Z.z. o Študentskom pôžičkovom fonde ako osobitnom zákone. Listinnými dôkazmi bola preukázaná dôvodnosť aj výška dlhu. Žalovaný 2/ žalovanú sumu nerozporoval. Žalovaná 1/ bola v konaní nečinná. Žalovaná 1/ porušila oznamovaciu povinnosť podľa čl. III. ods. 8 Zmluvy, nezaslala žalobcovi do 14 dní doklad o ukončení štúdia, tak, ako je uvedené v čl. III. ods. 8 Zmluvy a preto je dôvodná i požadovaná zmluvná pokuta 100 eur. S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie výrokmi I., II., III. žalobe vyhovel. Žalobca sa svojou žalobou domáhal aj zaplatenia „poplatkov a náhrad“ vo výške 50,57 eur. V tejto časti súd žalobu zamietol s odôvodnením, že pokiaľ ide o požadované poplatky, žalobca tieto nepreukázal sadzovníkom poplatkov ako ani dokladmi o doručovaní zásielok, ktorých zrejme poštových nákladov sa dožaduje. Súd preto tento nárok ako nepreukázaný v sume 50,57 eur, ktorá bola súčasťou dlhu vo výške 1.388,54 eur vyčísleného ku dňu 11.11.2015 a v sume 55,26 eur vyčísleného ku dňu 4.11.2015 ako súčasť sumy 1.391,90 eur nepriznal. Vzhľadom na právoplatnosť výrokov I., II., III. rozsudku súdu prvej inštancie predmetom konania zostala suma 50,57 eur z titulu poplatkov a náhrad s prísl., teda s úrokmi a s úrokmi z omeškania, ktoré podľa žalobcu boli žalovaní v zmysle predmetnej zmluvy povinní zaplatiť. V čl. IV.

ods. 3., 5. predmetnej zmluvy bola dojednaná povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi aj poplatky a náhrady v zmysle Sadzobníka poplatkov a náhrad. Žalobca skutočne v prílohe podania z 12.2.2016 (č. I. 33) do spisu založil Sadzobník poplatkov a náhrad a výpočet výšky poplatkov, ktoré bola povinná zaplatiť žalovaná 1/ s tým, že má ísť o sumu 55,26 eur (č. I. 41). Z tohto dôvodu druhoinštančný súd uznesením zo dňa 28.02.2020 podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec zrušil v napadnutom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vo výroku o trovách konania (výroky IV., V.) a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní nároku na poplatky a náhrady považoval za predčasný. V zmysle intencií uznesenia druhoinštančného súdu bude žalobca musieť preukázať, že mu vznikol nárok na poplatky, resp. náhrady v ním tvrdenej výške 50,57 eur a bude musieť predložiť dôkazy preukazujúce, že skutočne zaslal žalovanej 1/ konkrétne zásielky a že teda skutočne musel zaplatiť pošte poštovné v konkrétnej výške. Žalobca tiež bude musieť vysvetliť, ako postupoval pri výpočte výšky poplatkov (č. I. 41) a prečo do tohto výpočtu zahrnul aj poistné, ktoré predsa za roky 2015, 2016 a 2017 žalovaná 1/ zaplatila, čo uviedol v podaní z 9.10.2019. Žalobcu v tomto ohľade zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno.

3. Súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku zhrnul svoje skutkové zistenia, podľa ktorých po zrušení rozsudku v časti poplatkov a náhrad zistil, že žalobca tieto preukázal sadzobníkom poplatkov, avšak napriek odôvodneniu a intenciám zrušujúceho rozhodnutia, nepredložil žalobca súdu doklady o doručovaní zásielok, ktorých zrejme poštových nákladov sa dožaduje. Nakoľko žalobca nevysvetlil výpočet výšky poplatkov (č. I. 41) súd žalobcovi priznal iba poplatky za úkony v zmysle Sadzobníka poplatkov a to: 3 Eur vypracovanie zmluvy o pôžičke, 1 Eur výpis z účtu, 5 Eur sankčný poplatok za zanedbanú oznamovaciu povinnosť klienta. Súd zároveň priznal žalobcovi poistné v súlade so zmluvným dojednaním v článku IX. ods. 5 Zmluvy a to poistné za rok 2012 v sume 0,40 Eur, v sume 2,34 Eur, za rok 2013 v sume 2,14 Eur a za rok 2014 v sume 4,69 Eur, celkom tak v sume 18,57 Eur. Vo zvyšnej časti sumy 32 Eur (50,57 Eur - 18,57 Eur) pozostávajúcej z nepreukázaných výdavkov na poštovné v sume 5 Eur a poplatkov za Výzvu na vrátenie podpísanej dohody o splátkach v sume 5 Eur, za jednorazovú výzvu na úhradu v sume 20 Eur a list na vedomie ručiteľovi v sume 2 Eur nepriznal ako náklady nepreukázané. Žalobca síce doložil do spisu predmetné listiny adresované žalovanému 1/ avšak nepripojil k nim dôkaz, že tieto listiny boli naozaj doručované a to ani vo forme doručienky alebo podacieho lístka.

4. Vzhľadom na vedené právne odkazujúce na čl. 15, § 191 C.s.p., § 23 ods. 3 zákona č. 396/2012 Z.z. o Fonde na podporu vzdelávania, § 546 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie preto posúdil zostávajúci žalobný návrh v sume 50,57 Eur z titulu poplatkov a náhrad za čiastočne dôvodný a preukázaný a preto mu vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku I s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká povinnosť plnenia druhého žalovaného až do výšky poskytnutého plnenia.

5. Vo vzťahu k nároku na úroky z omeškania ozrejmil, že je nepochybné, že žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením svojho záväzku preto žalobca má nárok aj na úrok z omeškania. Vzhľadom na uvedené priznal žalobcovi podľa ustanovenia § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania, ktorého výška je v súlade s ustanovením §3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z. z. od 12.11.2015 vo výške zmluvou dohodnutej úrokovej sadzby 4% zo sumy 18,57 Eur a od 4.11.2015 priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05 % p.a. zo sumy 18,57 .

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 Ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal 100 % nárok na náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že bol v konaní len v nepatrnom rozsahu neúspešný.

7. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobe aj vo zvyšku vyhovie. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S tvrdením súdu prvej inštancie o nedostatočnom preukázaní nároku v sume 32,- EUR nesúhlasil. Poukázal na to, že už podaním zo dňa 12.02.2016 predložil písomné podklady jednoznačne preukazujúce tento nárok a to prehľad poplatkov vyplývajúci zo Sadzobníka poplatkov a náhrad, ako aj doklady, z ktorých vyplýva aké poplatky boli žalovaným v priebehu zmluvného vzťahu vyplývajúceho zo Zmluvy o pôžičke č. 340/2012 účtované a aká skutočnosť bola dôvodom účtovania predmetných poplatkov. Upozornil, že súd prvej inštancie opomenul prihliadnuť na ustanovenia Zmluvy o pôžičke - článok IV. bod 2, 3 a 5. Z ktorých vyplýva, že mu vznikol nárok na zamietnutú časť v

sume 32,- EUR v súlade so Zmluvou o pôžičke, ktorú sa žalovaní zaviazali uhradiť a tento svoj zámer prejavili svojimi osvedčenými podpismi. Navyše mal za to, že okresný súd porušil § 151 ods. 1 C.s.p., nakoľko počas celého konania žalovaní nijakým spôsobom nerozporovali ním uplatnený nárok. Napokon odvolateľ považoval odôvodnenie rozsudku v dotknutých častiach za nepreskúmateľné v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

10. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

11. Podľa článku IV bod 3 (Účet Dlžníka a poplatky a náhrady) Zmluvy o pôžičke: „Veriteľ je oprávnený účtovať Dlžníkovi poplatky a náhrady v zmysle Zmluvy a/alebo v zmysle sadzobníka poplatkov a náhrad platného v čase vykonania spoplatneného úkonu alebo poskytnutia spoplatnenej služby (ďalej len „Sadzobník poplatkov a náhrad“). Veriteľovi vzniká nárok na zaplatenie poplatku alebo náhrady vykonaním spoplatneného úkonu alebo poskytnutím služby, ktoré sú uvedené v Zmluve a/alebo v Sadzobníku poplatkov a náhrad.

12. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že v zmysle vyššie citovaného článku Zmluva o pôžičke rozlišovala viaceré situácie kedy vzniká žalobcovi nárok na zaplatenie poplatku alebo náhrady za spoplatnený úkon alebo poskytnutú službu. V zmysle Sadzobníka poplatkov a náhrad v znení platnom od 01.03.2015 je poplatok za položku Výzva na jednorazovú úhradu určený vo výške 20 Eur, pričom v poznámke k tejto položke je uvedená „doporučený list 2. triedy s doručenkou“, z čoho možno dospieť k záveru, že pri uvedenej položke vznikol žalobcovi nárok na úhradu tejto položky poskytnutím uvedenej služby, t.j. nie samotným vyhotovením uvedenej listiny, ale až jej odoslaním žalovanej 1/. Obdobný záver platí aj pre položku list na vedomie ručiteľovi v sume 2 Eur, pri ktorej položke je v poznámke uvedená informácia „doporučený list 2. triedy s doručenkou“. Aj v tomto prípade žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie poplatku za uvedený list až jeho odoslaním adresátovi. V intenciách uvedeného bolo preto na žalobcovi, aby preukázal, že uvedené listiny boli naozaj doručované a to vo forme doručky, tak ako to správne posúdil súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Pokiaľ ide o poplatok za Výzvu na vrátenie podpísanej dohody o splátkach v sume 5 Eur, žalobca uvedený list síce do spisu založil, jeho doručovanie žalovanej však nepreukázal. Navyše v Sadzobníku poplatkov a náhrad v znení platnom od 01.03.2015, sa položka s uvedeným názvom nenachádza. V Sadzobníku (č.l. 35 spisu) je pod položkou 5 označenou ako výzvy uvedená iba položka výzva na vrátenie dodatku k Zmluve o pôžičke.

13. Odvolací súd sa stotožňuje s záverom súdu prvej inštancie aj časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu na poštovné, ako nepreukázaný. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu vznikol nárok voči žalovanej titulom úhrady poštovného v ním žalovanej výške z dôvodu, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu vznikol nárok na náhradu poštových nákladov v žalovanej sume spolu 5 Eur, nakoľko nepredložil žiadne dôkazy (doklady o doručovaní zásielok) preukazujúce, že skutočne zaslal žalovanej 1/ konkrétne zásielky a že teda skutočne musel zaplatiť pošte poštovné v konkrétnej výške.

14. Na základe uvedeného obsah odvolania žalobcu nebol preto spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku (II. výrok) ako vecne správny § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil vrátane výroku o trovách konania (III. výrok), pričom okresný súd správne prihliadol, že žalobca bol v konaní len v nepatrnom rozsahu neúspešný.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Nakoľko plne procesne úspešným žalovaným trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd im ich náhradu nepriznal (viď uznesenie kolégia NS SR č. 15 z 9.10.2018).

16. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovievané nebol napadnutý odvolaním a preto nadobudol právoplatnosť.

17. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).